

INGEZONDEN.

DE GENEESKUNDIGE ORGANISATIES DIENEN DEEL TE HEBBEN AAN ALLEN GENEESKUNDIG-MAATSCHAPPELIJKEN ARBEID.

Het is voor een Nederlander altijd een verheugend feit vast te stellen, dat het buitenland, dat zoo gaarne hier als voorbeeld wordt aangehaald, wel bezien eerder het voorbeeld van Nederland volgt. Ik meen daarom, ter grootere verheugenis der Nederlanders, goed te doen het verzuim van PINKHOF in zijn artikel (bldz. 1787) te herstellen, door er op te wijzen, dat het door hem in de „Ligue Nationale Française contre le Péril Vénérien” bewonderde beginsel, in ons land reeds voor 10 jaren is toegepast. En veel beter, want het was de Nederlandsche Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst zelve, die den arbeid ter voorkoming van syphilis enz. heeft georganiseerd, en niet afgewacht heeft, of zij door anderen uitgenoodigd zou worden daaraan deel te nemen. Het was in December 1912, dat prof. ZWAARDEMAKER als gedelegeerde van het hoofdbestuur der Maatschappij aangewezen werd, om de samenstelling van een comité tot bestrijding der geslachtsziekten tot stand te brengen. Op 24 April 1914 opende prof. ZWAARDEMAKER, als voorzitter der Maatschappij, de eerste leden-vergadering der Nederlandsche Vereeniging tot bestrijding der geslachtsziekten. In deze vergadering werd op verzoek van het hoofdbestuur der Maatschappij besloten: „dat steeds één der leden van „het bestuur der vereeniging benoemd zal worden in overleg met het hoofdbestuur „der Maatschappij, om verband te houden met de Maatschappij, welke het initia- „tief tot de oprichting dezer vereeniging heeft genomen”.

En dit is zoo gebleven tot op dezen dag.

Nu wil ik niet zeggen, dat het aan de vertegenwoordiging van het hoofdbestuur der Maatschappij te danken is, dat van de vereeniging niets is uitgegaan „wat strijdig zou zijn met gerechtvaardigde stoffelijke en zedelijke belangen van de artsen in het algemeen of met erkende beginselen der gedragsleer” (immers de behartiging van die belangen is aan de op voorstel van prof. ZWAARDEMAKER in het bestuur benoemde en nog steeds zitting hebbende artsen-Maatschappij-leden volkomen toevertrouwd); maar toch, het moet voor de artsen een bevredigend gevoel zijn, te weten, dat het hoofdbestuur hunner Maatschappij blijvend den weg verzekerd heeft, waarlangs zij invloed op de daaren dezer vereeniging kunnen oefenen.

Dat bovendien een kleine zoo artsen individueel, als lid, het werk dier vereeniging steunen, moge hier mede als voorbeeld ter navolging gesteld worden.

Amsterdam, 1 November 1923.

W. F. VELDHUIJZEN.

HET RAPPORT OVER EEN GEMEENSCHAPPELIJKEN GENEESKUNDIGEN DIENST VOOR DE SOCIALE VERZEKERINGSWETTEN.

Het spijt mij voor dr. BROCX, dat zijn geheugen hem in den steek laat. Misschien is hij thans van meening veranderd.

Maar de „zeer eigenaardige” opvatting, dat de geheele „medische afdeling der R.V.B. behoorde te verdwijnen”, ligt voor mij, in een brief van den heer BROCX zelf uitgedrukt.

Ik verzoek den heer BROCX daarom te doen weten, of hij het goed vindt, dat ik aan het bestuur der R.V.B. machtiging vraag, om dit zijn schriftstuk letterlijk in het *Nederlandsch Tijdschrift voor Geneeskunde* te mogen publiceeren.

Amsterdam, 4 November 1923.

P. H. VAN EDEN.